

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J. D.**

skazanego za czyny art. 56 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 kwietnia 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 4 lipca 2024 r., sygn. II AKa 199/24,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z 16 listopada 2023 r., sygn. akt V K 238/20

na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

oraz art. 639 zd. pierwsze k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. zwolnić skazanego J. D. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego obciążając nimi Skarb Państwa.

Małgorzata Bednarek

Wiesław Kozielowicz

Ryszard Witkowski

UZASADNIENIE

J. D. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 20 lutego 2009 r. do listopada 2009 r. w K., C. i innych miejscowościach na terenie kraju kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przeciwko mieniu, gospodarczych oraz oszustw podatkowych w związku z nienależnym zwrotem podatku od towarów i usług w oparciu o nierzetelne faktury VAT mające dokumentować obrót wyrobami stalowymi oraz wystawianiem poświadczających nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne dokumentów pozorujących obrót stałą i w celu wyłudzenia kredytów, w skład której wchodził M. K., S. P., M. K., R. S. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, tj. o czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k.;
2. w okresie od 20 lutego 2009 r. do 23 września 2009 r. w C. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., P. S. i innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw powszechnych i karno-skarbowych, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pełnomocnikiem „P. ” spółki z o.o. z siedzibą w C. i tym samym osobą upoważnioną do wystawiania dokumentów podał nieprawdę w składanych deklaracjach VAT-7, albowiem uwzględnił w nich wystawionych przez siebie 21 nierzetelnych faktur VAT potwierdzających fikcyjną sprzedaż prętów żebrowych różnej średnicy do PHU „T. ” s.c. z siedzibą w G. na łączną kwotę brutto 766.927, 10 zł, w tym wartość podatku VAT 138.298,20 zł, podczas gdy w rzeczywistości transakcji takich nie było, a nadto uwzględnił w składanych deklaracjach VAT-7 wystawione przez siebie 33 nierzetelne faktury VAT potwierdzające fikcyjną sprzedaż prętów żebrowych różnej średnicy, walców żelazostopów, granulatu do „M.” spółki z o.o. z siedzibą w K. na łączną kwotę brutto 1.927.562,16 zł, w tym wartość podatku VAT 347.593,17 zł, podczas gdy w rzeczywistości transakcji takich nie było, czym naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług w kwocie 716.641,75 zł, przy czym wartość ta jest duża, tj. o czyn z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s.;

3. w okresie od lutego 2009 r. do 30 września 2009 r. w K. i C., w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw powszechnych i korno-skarbowych, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów w imieniu „P. ” spółki z o.o. z siedzibą w C. poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w 21 fakturach VAT wystawionych na rzecz „T.” s.c. z siedzibą w G., w 23 fakturach VAT wystawionych na rzecz PHU „E. ” z siedzibą w N. z siedzibą w G. i w jednej fakturze VAT wystawione na rzecz „J.” z siedzibą w M., które to faktury nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, a następnie użył tych dokumentów poprzez włączenie ich do prowadzonej ewidencji sprzedaży i rejestrów VAT „P.” spółki z o.o. i w oparciu o nie sporządził deklarację VAT-7, tj. o czyn z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy zast. art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
4. w okresie od sierpnia do września 2009 r. w C. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw powszechnych i karno-skarbowych, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwił osobie prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P.H. „B.” z siedzibą w W. popełnienie czynu zabronionego polegającego na podaniu nieprawdy w deklaracjach VAT-7 co do wysokości podatku naliczonego, w ten sposób, że wystawił na rzecz P.H. „B.” w imieniu „P.” spółki z o.o. 5 nierzetelnych faktur VAT na świadczenie usług transportowych o łącznej wartości brutto co najmniej 167.228,00 zł, z zawartym w tej kwocie podatkiem VAT w wysokości 30.228,00 zł, a także ułatwił osobom prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą „J. ” i „S. ” popełnienie czynów zabronionych polegających na podaniu nieprawdy w deklaracjach VAT-7 co do wysokości podatku naliczonego, w ten sposób, że wystawił w imieniu „P. ” spółki z o.o. 3 nierzetelne faktury VAT na świadczenie usług transportowych o łącznej wartości brutto 104.859,00 zł, z

zawartym w tej kwocie podatkiem VAT w wysokości 18.909,00 zł, czym w/w podatnicy narazili na uszczuplenie podatek od towarów i usług w kwocie 30.228,00 zł w przypadku PH „B.”, w kwocie 9.559,00 zł w przypadku S. i w kwocie 9.350, 00 zł w przypadku „J. ” D. S., tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. przy zast. art. 6 § 2 k.k.s.;

5. w okresie od lutego 2009 r. do sierpnia 2009 r. w C. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw powszechnych i karnoskarbowych, wspólnie i w porozumieniu z M. K., A. S. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prezesem, a następnie pełnomocnikiem „P. ” spółki z o.o. podejmował czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przepadku środków pieniężnych pochodzących z czynów zabronionych polegających na narażeniu na uszczuplenie podatku od towarów i usług poprzez podanie nieprawdy w deklaracjach VAT-7 co do kwot podatku naliczonego wynikających z nierzetelnych faktur VAT dokumentujących pozorny obrót wyrobami stalowymi i uzyskania zwrotu tego podatku, w ten sposób, że :
 1. na założony w BANKU rachunek bankowy o nr [...] prowadzony dla „P. ” sp. z o.o. z/s w C. przyjął:
 2. środki pieniężne w łącznej kwocie 370 436,28 zł z rachunku bankowego o numerze [...] należącego do P.U.H. "T. " s.c.,
 3. środki pieniężne w łącznej kwocie 1.300. 471,00 zł z rachunku bankowego o numerze [...] należącego do M. sp. z o.o.,
 4. środki pieniężne w łącznej kwocie 1.516.502 zł z rachunku bankowego o numerze [...] należącego do PHU „E.”,

po czym część tych środków w kwocie 1.954.100,00 zł przełał na rachunek o numerze [...] należący do J. sp. z o.o., a nadto dokonał wypłat gotówkowych z należącego do niego rachunku bankowego w kwocie 552.800,00 zł, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5. w dniu 27 lutego 2009 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawarł z J. P. i E. P. umowę pożyczki kwoty 400 000,00 zł wprowadzając w błąd pożyczkodawców co do swojej sytuacji finansowej oraz celu na jaki mają zostać w/w środki pieniężne przeznaczone i zamiaru wywiązania się ze zobowiązania do zwrotu kwoty pożyczki, czym doprowadził J. P. i E. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 400 000,00 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;
6. w styczniu 2008 r. w D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu Z. P. w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania i co do swojej sytuacji finansowej zawarł z nią umowę pożyczki kwoty nie mniejszej niż 100.000,00 zł z terminem spłaty 3 miesięcy, a następnie nie wywiązał się ze zobowiązania do zwrotu kwoty pożyczki, czym doprowadził Z. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 85.000,00 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;
7. w dniu 24 kwietnia 2009 r. we W., w V Oddziale Banku SA, działając w celu uzyskania kredytu na działalność gospodarczą w kwocie 200 000,00 zł przedłożył nierzetelne dokumenty w postaci: bilansu sporządzonego na dzień 31.12.2008 r., 31.03.2009 r., 31.05.2009 r., 30.06.2009 r. „P. ” spółki z o.o. z siedzibą w C., rachunku zysków i strat sporządzonego na dzień 31.01.2009 r., 21.04.2009 r., 08.06.2009 r., 06.07.2009 r., zeznania o wysokości osiągniętych dochodów (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2008 (CIT-8), które miały potwierdzać okoliczności, tj. sytuację finansową „P. ” spółki z o.o., mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w kredytu, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

8. w dniu 19 czerwca 2009 r. w C., działając w celu uzyskania kredytu na działalność gospodarczą o numerze [...] w kwocie 120 000,00 zł przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci bilansu sporządzonego na dzień 31.12.2008 r. „P. ” spółki z o.o. z siedzibą w C. oraz rachunku zysków i strat sporządzonego na dzień 31.01.2009 r., które miały potwierdzać okoliczności mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w kredytu, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;
9. w dniu 17 grudnia 2007 r. w C. w celu uzyskania przez A. U. i G. G. w I Oddziale Banku S.A. w D. kredytu „własny kąć hipoteczny” w wysokości 400.000,00 zł wystawił poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu G. G. w W. 1. z siedzibą w C., które miało potwierdzać okoliczności mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w kredytu, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;
10. w sierpniu 2005 r. w C. w BANK S.A., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., w celu uzyskania dla niej pożyczki o numerze [...] w wysokości 16.358,70 zł z przeznaczeniem na zakup samochodu osobowego marki V., wystawił poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci zaświadczenia z zakładu pracy - „U. ” spółka z o.o. z siedzibą w C. dotyczącego wysokości osiągniętych przez D. S. dochodów, które miało potwierdzać okoliczności mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w pożyczki, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;
11. w maju 2007 r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu z A. U., w celu uzyskania dla niej w Bank SA kredytu konsumenckiego w wysokości 45.780,35 zł z przeznaczeniem na zakup samochodu marki C., wystawił poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci Informacji własnej oraz zaświadczenia z zakładu pracy - „U. ” spółka z o.o. z siedzibą w C. dotyczących wysokości osiągniętych przez A. U. dochodów, które miały potwierdzać okoliczności mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w kredytu, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

12. w maju 2009 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z A. U., w celu uzyskania dla niej kredytu konsumenckiego w Bank S.A. w wysokości 81.674,67 zł, wystawił poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci Zaświadczenia z zakładu pracy - „U. ” spółka z o.o. z siedzibą w C. dotyczących wysokości osiąganych przez A. U. dochodów, które miały potwierdzać okoliczności mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w kredytu, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;
13. w październiku 2009 r. w Wadowicach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. U., w celu uzyskania dla niej pożyczki o numerze [...] w Banku SA w wysokości 44.000 zł, wystawił poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci Zaświadczenia z zakładu pracy - U. ” spółka z o.o. z siedzibą w C. dotyczących wysokości osiąganych przez A. U. dochodów, które miały potwierdzać okoliczności mające istotne znaczenie dla uzyskania w/w pożyczki, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.

Wyrokiem z 16 listopada 2023 r., sygn. V 238/20, Sąd Okręgowy w Katowicach uznał J. D.:

1. winnym tego, że: w okresie od 20 lutego 2009 r. do września 2009 r. w K., C. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziłi M. K., S. P., M. K. i R. S. skazani prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V K 103/15, a także inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wystawianiu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej faktur VAT poświadczających nieprawdę co do rzeczywistego zaistnienia transakcji w zakresie obrotu stałą i świadczenia usług transportowych oraz posługiwaniu się takimi dokumentami, uszczupleniu należności publicznoprawnej z tytułu podatku od towarów i usług poprzez wprowadzenie w błąd organów skarbowych co do zaistnienia podstaw do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony oraz podejmowaniu czynności zmierzających do udaremnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia oraz miejsca przechowywania środków pieniężnych pochodzących z korzyści związanych

z popełnieniem tych czynów zabronionych, czym wyczerpał znamiona występku z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. winnym popełnienia jednego czynu w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s. stanowiącego:

1. przestępstwo skarbowe opisane powyżej w punkcie II i IV, przy czym przyjął, że opisane w tych punktach zachowania stanowią jeden czyn ciągły, tj. zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, a nadto przyjmuje, że czynu tego dopuścił się będąc prezesem, a następnie pełnomocnikiem „P.” sp. z o.o. z siedzibą w C. oraz działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. będącym pełnomocnikiem spółki „P.”, a zatem osobą upoważnioną do wystawienia dokumentów i P. S., którzy zostali prawomocnie skazani wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt V K 103/15, a także z innymi osobami, a nadto przyjmuje, że czynem tym spowodował uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 716.641,75 zł stanowiącej dużą wartość i pomógł do uszczuplenia podatku VAT podatnikom PH „B.: M. P. w kwocie 30.228,00 zł, S. K. S. w kwocie 9.559,00 zł i „J.” D. S. w kwocie 9.350,00 zł oraz że z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. oraz art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2016 roku w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i § 3 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2016 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i wymierzy mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 zł;

2. przestępstwo powszechne opisane w punkcie III części wstępnej, przy czym przyjął, że czynu tego dopuścił się będąc prezesem, a następnie pełnomocnikiem „P. ” sp. z o.o. z siedzibą w C. oraz działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. będącym pełnomocnikiem spółki „P. ”, a zatem osobą upoważnioną do wystawienia dokumentów, który został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt V K 103/15, a także z innymi osobami, a nadto przyjął, że oprócz faktur wskazanych w zarzucie III wystawił w imieniu „P. ” spółki z o.o. także 5 faktur VAT o łącznej wartości brutto wynoszącej 167.228,00 zł, z zawartym w tej kwocie podatkiem VAT w wysokości 30.228,00 zł na rzecz P.H. „B.” z/s w W., które to faktury poświadczały nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, tj. co do rzeczywistego wykonania usług transportowych (faktury nr [...]) oraz przyjął, że z popełnienia tego czynu uczynił sobie stałe źródło dochodu, czym wyczerpał znamiona występku z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 27 lutego 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 27 lutego 2017 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 zł i na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. ustalił, że wykonaniu podlegają kary orzeczone w podpunkcie b) za przestępstwo powszechne;
3. winnym tego, że w okresie od lutego 2009 r. do sierpnia 2009 r. w C. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw powszechnych i karno-skarbowych, wspólnie i w porozumieniu z M. K., A. S. i innymi osobami skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt V K 103/15, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc prezesem, a następnie pełnomocnikiem „P. ” sp. z o.o. z siedzibą w C. podjął działania

mające na celu udaremnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia środków płatniczych w łącznej kwocie 716.641,75 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstw polegających na uszczupleniu podatku VAT w wyniku składania organom podatkowym nierzetelnych deklaracji podatkowych i rozliczania w nich poświadczających nieprawdę faktur VAT w ten sposób, że na założony w BANKU rachunek bankowy o nr [...] prowadzony dla „P. ” sp. z o.o. z/s w C. przyjął:

4. środki pieniężne w łącznej kwocie 370.436,28 zł z rachunku bankowego o numerze [...] należącego do P.U.H. "T. " s.c.,
5. środki pieniężne w łącznej kwocie 1.300.471,00 zł z rachunku bankowego o numerze [...] należącego do M. sp. z o.o.,

- środki pieniężne w łącznej kwocie 1.516.502 zł z rachunku bankowego o numerze [...] należącego do PHU „E. ” A. S., po czym część tych środków w kwocie 1.954.100,00 zł przełał na rachunek o numerze [...] należący do J. sp. z o.o., a nadto dokonał wypłat gotówkowych z należącego do niego rachunku bankowego w kwocie 552.800,00 zł, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

6. winnym popełnienia zarzucanego mu i opisanego w punkcie VI czynu stanowiącego występek z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;
7. winnym popełnienia zarzucanego mu i opisanego powyżej w punkcie VII czynu, stanowiącego występek z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
8. winnym tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k. dopuścił się zarzucanych mu i opisanych powyżej w punktach VIII,

IX, XIII i XIV czynów, z których każdy stanowi występki z art. 297 § 1 k.k., przy czym:

1. w zakresie czynu opisanego w punkcie IX przyjął, że poświadczające nieprawdę dokumenty oskarżony przedłożył w celu uzyskania kredytu w Banku,
2. w zakresie czynów opisanych w punktach XIII i XIV przyjął, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z A. U. przedłożył poświadczające nieprawdę zaświadczenia opisane w tych zarzutach i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. winnym tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. dopuścił się zarzucanych mu i opisanych powyżej w punktach X i XII czynów, z których każdy stanowił występki z art. 297 § 1 k.k., przy czym:
 - a) w zakresie czynu opisanego w punkcie X przyjął, że J. D. działając wspólnie i w porozumieniu z A. U. i G. G. przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu G. G. w firmie W. 1. z/s w C., w której G. G. nie był zatrudniony,
 - b) w zakresie czynu opisanego w punkcie XII przyjął natomiast, że skazany działając wspólnie i w porozumieniu z A. U. przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty wskazane w opisie tego czynu, i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
4. winnym popełnienia zarzucanego mu i opisanego w punkcie XI czynu, przy czym przyjął, że działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. przedłożył poświadczający nieprawdę dokument opisany w tym zarzucie, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec J. D. w punktach 1, 2b) i 3 - 8 wyroku i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Nadto w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. zobowiązał skazanego do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie 5 wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Z. P. kwoty 85.000,00 zł.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca J. D., po czym wyrokiem z 4 lipca 2024 r., sygn. II AKa 199/24, Sąd Apelacyjny w Katowicach utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Następnie obrońca skazanego wniósł kasację i postanowieniem z 16 kwietnia 2025 r., sygn. IV KK 90/25, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Jeszcze przed rozpoznaniem kasacji obrońcy skazany J. D. skierował w dniu 23 października 2024 r. do Sądu Najwyższego pismo, w którym domagał się wznowienia postępowania zakończonego ww. prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 4 lipca 2024 r. W piśmie tym zarzucił ww. orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, o którym miały świadczyć nowe fakty i dowody. Do pisma skazany załączył kopię oświadczenia z 14 października 2024 r. złożonego przed notariuszem przez T. K.. Powołując się na treść tego oświadczenia stwierdził, że padł ofiarą zmywy przestępczej innych osób, skutkiem której został podstępnie wykorzystany, a następnie fałszywie pomówiony przed organami ścigania i sądem.

Pismem natomiast z 20 lutego 2025 r. ustanowiony na potrzeby postępowania wznowieniowego obrońca z urzędu wniósł w oparciu o przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i art. 542 § 1 k.p.k. o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 4 lipca 2024 r., sygn. II AKa 199/24, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 16 listopada 2023 r., sygn. akt V K 238/20.

W odpowiedzi na powyższy wniosek prokurator wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny, a co za tym idzie podlegał oddaleniu.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., który stanowi podstawę złożonego przez obrońcę wniosku, postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub że skazany nie podlegał karze. Wskazana w tym przepisie podstawa wznowienia (*de novis*), aktualizuje się dopiero wówczas, gdy przywołane nowe fakty lub dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i z takim samym natężeniem wskazują, że po jego wznowieniu dojdzie do wydania zasadniczo odmiennego niż uprzednio wyroku. Wznowienie postępowania oparte na tej podstawie może mieć zatem miejsce tylko wtedy, gdy treść nowego dowodu, konfrontowana z pozostałym materiałem dowodowym, który był podstawą wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, stworzy przypuszczenie o bardzo wysokim stopniu prawdopodobieństwa, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub też, że nie podlegał on karze (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2021 r., sygn. III KO 79/21). Nie chodzi więc tym samym jedynie o przedstawienie wątpliwości co do wcześniejszych ustaleń faktycznych. Procedura wznowienia postępowania nie jest zatem zwykłą formą kontroli prawomocnych decyzji sądowych w ramach normalnego toku instancji. W jej ramach nie przeprowadza się ponownej oceny poprawności wcześniej zakończonego prawomocnie postępowania karnego, w tym zbierania dowodów czy ich oceny. Strona wnioskująca o wznowienie postępowania na podstawie tzw. "*propter nova*" musi przedstawić nowe fakty lub dowody, które – co jest istotne – nie były znane jej ani sądowi w czasie pierwotnego procesu, a które mogą z dużym prawdopodobieństwem wskazywać to, że osoba została skazana za czyn zagrożony surowszą karą niż pozwalał na to stan faktyczny, nie uwzględniono okoliczności mogących prowadzić do nadzwyczajnego złagodzenia kary, lub też błędnie założono okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.). Zasadnicze znaczenie ma przy tym wysoki stopień

prawdopodobieństwa, że uwzględnienie tych nowo ujawnionych okoliczności może doprowadzić do uniewinnienia osoby skazanej albo złagodzenia podstaw jej odpowiedzialności karnej.

Przechodząc na grunt rozpoznawanego wniosku w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że racje ma prokurator, że przedstawiony we wniosku obrońcy skazanego dowód w postaci oświadczenia złożonego przez T. K. przed notariuszem stanowi informację o dowodzie nowym w sprawie skazanego J. D.. Istotnie T. K. nie był osobowym źródłem dowodowym i nie został przesłuchany w toku postępowania karnego w sprawie V K 238/20 Sądu Okręgowego w Katowicach, zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, o sygn. II AKa 199/23. Jednakże treść oświadczenia T. K. w kontekście uzasadnień wyroków sądów obu instancji i przedstawionych w nich podstaw dowodowych zapadłych rozstrzygnięć - nie spełnia przesłanki – istotnej z punktu widzenia treści art. 540 § 1 pkt 2 ppkt a i b k.p.k. - w postaci bardzo wysokiego prawdopodobieństwa, że skazany nie popełnił przestępstw, za które został skazany czy też został skazany za czyn zagrożony surowszą karą niż pozwalał na to stan faktyczny, nie uwzględniono okoliczności mogących prowadzić do nadzwyczajnego złagodzenia kary, lub też błędnie założono okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Z przedłożonego przez skazanego oświadczenia T. K., na którego treść powołuje się wnioskodawca wynika, że autor oświadczenia i dwie wymienione przez niego osoby brały udział w procederze stanowiącym przedmiot postępowania, przy czym analiza treści oświadczenia T. K. nie stanowi zaprzeczenia samego sprawstwa przypisanych ostatecznie występków skazanemu. Z przedłożonego oświadczenia ma również wynikać rzekome „oszukanie” J. D. co do zamiaru współpracy i rozwoju działalności spółki „P. ” w drodze, jak to ujął, „rozszerzenia marketingu świadczonych usług, podczas gdy w rzeczywistości (...) traktowali jego spółkę jako element karuzeli vatowskiej”, przy czym „w finale chodziło o puste faktury”. Z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie, dostępnego sądom obu instancji, natomiast wynika, że ww. dokumenty ze świadomością o ich nierzetelności, poświadczających nieprawdę wystawiał jako prezes ww. spółki a następnie jej pełnomocnik - skazany J. D.. Sąd I instancji i aprobujący jego sposób procedowania Sąd Apelacyjny w Katowicach

oparł się bowiem na zeznaniach szeregu świadków a to: A. S., M. K., S. P., M. P., R. S. czy M. K., które co do zasady w sposób zbieżny relacjonowały pozorny czy też nieodpowiadający treści dokumentów charakter części utrzymywanych przez skazanego J. D. kontaktów handlowych. Jak wynika z analizowanego przez sądy obu instancji materiału dowodowego - J. D. prowadzący uprzednio działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa kredytowego czy też myjnię samochodową podjął się kooperacji w zupełnie nieznannej dla siebie branży handlu stałą, współpracował z podmiotami gospodarczymi założonymi przez w większości nieznanne mu. przypadkowe osoby, nie podejmował żadnej próby weryfikacji doświadczenia tychże kontrahentów w prowadzeniu działalności gospodarczej, zaś po tejże współpracy nie zachował się, poza fakturami zbycia towarów, fizycznie żaden inny dokument potwierdzający choćby częściową, bieżącą realizację zamówień np. dokumenty przewozowe, pokwitowania odbioru towaru czy faktur pro forma, które w takich przypadkach są immanentnym elementem współpracy handlowej, stanowiąc jednocześnie podstawę rozliczeń, wzajemnych roszczeń czy reklamacji. Sądy obu instancji miały również w polu widzenia zeznania świadków J. P., E. P., Z. P., A. U. oraz D. S., dokumentacje bankowe czy opinie biegłych z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów, które pozwoliły na ocenę sprawstwa, stopnia winy i postaci zamiaru skazanego.

Wynikająca z treści przedłożonego oświadczenia sugestia działania skazanego J. D. pod swoistym przymusem nie jest natomiast okolicznością nową, nieznaną wcześniej skazanemu, przy czym w toku śledztwa, jak i w toku postępowania przed sądem I, jak i II instancji skazany o niej nie wspomniał. Pierwsze wyjaśnienia przecież składał 9 lat od zaprzestania działalności będącej przedmiotem rozstrzygnięć w omawianej sprawie. Ponadto jak słusznie zauważył prokurator – skazany J. D. złożył w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Katowicach pisemne oświadczenie, w którym również nie wspomniał o przymusie opisanym w omawianym oświadczeniu. Okoliczność ta, nawet gdyby oceniona była jako prawdziwa – to w realiach tej sprawy trudno przyjąć, że skazany o niej nie wiedział i byłaby ona dla niego swoistym *novum*. W związku z powyższym – chociażby patrząc z tego punktu widzenia – nie sposób uznać, że ta część treści oświadczenia stanowi przesłankę *de novis*, o której mowa w art. 540 § 1 pkt 2 ppkt

a i b k.p.k. Dla przyjęcia bowiem przesłanki *de novis* nie jest wystarczające wskazanie nowego, uprzednio nieznanego źródła dowodowego, o którym strona, ani sądy *meriti* nie wiedzieli, koniecznym jest dla jej przyjęcia fakt, że okoliczności wynikające z takiego źródła dowodowego, podlegające następnie ocenie pod kątem omawianych przesłanek wznowienia postępowania – są okolicznościami nowymi, nieznanymi ani stronie, ani sądom orzekającym w sprawie – czego w niniejszej sprawie wnioskodawca nie próbował nawet wykazać.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania zgodnie z wnioskiem obrońcy skazanego, co skutkowało jego oddaleniem, zaś zwolnienie z kosztów sądowych postępowania wznowieniowego nastąpiło w trybie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]

Małgorzata Bednarek

Wiesław Kozielowicz

Ryszard Witkowski